

howto

쉬운 좋은
사람 사람
되지 마라
되려다

ฉันจะ ไม่ใช้ชีวิต ที่มีเพียง หนึ่งเดียวนี้ อย่างอ่อนแอ

อินัมฮุน เขียน
กนกรัตน์ อรุณรัตน์รุจรวี แปล

25 ข้อคิดกลั่นจากปรัชญาตะวันออก
ที่จะปลดล็อกศักยภาพสูงสุด
และทำให้คุณควบคุมชีวิตตัวเองได้อย่างแท้จริง

ฉันจะไม่ใช้ชีวิตที่มีเพียงหนึ่งเดียวนี้
อย่างอ่อนแอ

อินันฮุน

กนกรัตน์ อรุณรัตนรุจรวี

การอ่านด้วยปากและหัวใจ

ฉันจะไม่ใช้ชีวิตที่มีเพียงหนึ่งเดียวนี้ออย่างอ่อนแอ

좋은 사람 되려다 쉬운 사람 되지 마라

howto

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Amarin HOW-TO

좋은 사람 되려다 쉬운 사람 되지 마라

DON'T BE AN EASY PERSON WHEN YOU TRY TO BE A GOOD PERSON

by Lee Nam Hoon © 2024

Thai language copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Thai language translation rights arranged with PAGE2BOOKS through EYA (Eric Yang Agency)

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8411-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

ที่ปรึกษากลุ่มannonพิทักษ์ มนทิรา ภูพาน้ำ • บรรณาธิการ กาญจนารณ์ เอื้อกิตติพรชัย

บรรณาธิการต้นฉบับ กอบพร ถิรเจริญสกุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เข้มกลิ่น

ศิลปกรรมปก สิริรัตน์ นวลนุ่ม • ออกแบบรูปเล่ม เกติพิบูล โหมตตาด

คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์ • พิสูจน์อักษร ปุณยวิทย์ พันธุ์แก้ว, วรรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

อำนาจ เป็นคำที่ถูกกล่าวถึงแทบจะทุกบทในหนังสือเล่มนี้

ถ้าอย่างนั้น นี่เป็นหนังสือที่สอนให้เราหมกมุ่นในอำนาจนั้นหรือ

คำตอบคือ มีทั้งส่วนที่**ไม่** และส่วนที่**ใช่**

ส่วนที่**ไม่** คือหนังสือเล่มนี้ปฏิเสธการใช้อำนาจในการคุกคาม และทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน แบบเดียวกับผู้ที่เราเรียกว่า “คนบ้าอำนาจ” มักจะทำกัน

ส่วนที่**ใช่** เพราะหนังสือเล่มนี้สอนให้เราไขว่คว้าอำนาจที่แท้จริง นั่นคือ “**อำนาจในการควบคุมชีวิตตนเอง**” เพราะมีเพียงสิ่งนี้เท่านั้น ที่จะทำให้เราสามารถสร้างจุดยืนอันแข็งแกร่งขึ้นมา และใช้ชีวิตได้อย่าง สมศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์

อย่างไรก็ตาม หลายคนมักเข้าใจผิดว่าเมื่อเราได้อำนาจมาไว้ในมือแล้วมันจะอยู่กับเราตลอดไป หากเราไม่มีปัจจัยอีกมากมาย ที่ทำให้เราสูญเสียอำนาจในการควบคุมชีวิตตนไปได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าจะเป็นคนที่เข้ามาสั่นคลอนจิตใจจนอ่อนไหว สถานการณ์กดดัน ที่ต้องสู้กับเสียงในหัวว่าจะไปต่อหรือพอแค่นี้ ไปจนถึงกระแสอัน เขียวรากของสังคมที่คอยผลักดันให้เราไหลไปตามวิถีของคนหมู่มาก แทนความต้องการของตัวเอง

ทั้งหมดนี้ไม่ต่างอะไรกับ “ขีดจำกัด” ที่เราต้องทะลวง ใต้กลับ และก้าวข้ามมันให้ได้

เพราะชีวิตที่ถูกกดอยู่ภายใต้ขีดจำกัดย่อมไม่อาจพัฒนาหรือเติบโตได้เต็มที่ เป้าหมายที่ควรจะเป็นความต้องการของคุณ จะไม่ใช่ของคุณอีกต่อไป และเมื่อเป้าหมายผิดตั้งแต่แรก แม้จะปลดล็อกศักยภาพจนบรรลุเป้าประสงค์ได้สำเร็จ แต่ชีวิตของคุณก็จะไม่ได้รับการเติมเต็มและไม่อาจรู้สึกภาคภูมิใจได้ทั้งใจ

นั่นคือเหตุผลที่หนังสือเล่มนี้รวบรวมทฤษฎีมากมาย เพื่อให้คุณใช้ทะลวงทุกขีดจำกัด พัฒนาศักยภาพ และคว้าอำนาจที่จะพาชีวิตไปสู่ความสำเร็จบนเส้นทางที่คุณมีสิทธิ์เลือกเองอย่างแท้จริง

howto

สารบัญ

- 1 บทนำ จะปล่อยให้คลื่นชีวิตจนจมหาย
 และถูกทอดทิ้งเมื่อหมดประโยชน์
 หรือจะได้คลื่นนั้น
 เพื่อทะยานไปสู่ความรุ่งโรจน์

Part 1

ไม่กล้ากอดก็อย่าเห่า

||| สรชาตีหนึ่งชีวิตในฐานะตัวละครเอก

- 10 ● แม้เราจะทรยศโลก แต่จงอย่ายอมให้โลกทรยศเรา
- 19 ● ความขาดแคลนไม่ใช่ความอ่อนแอ
 แต่เป็นโอกาสให้ได้เติมเต็ม
- 27 ● เมื่อสมัครเล่นมักสู้กันเสียดังอีกทีก็ทริกโครม
 แต่เมื่ออาชีพจะเอาชนะกันอย่างไร้เย็บ ๆ
- 33 ● ความเป็นไปได้ไม่รู้จบยอมสร้างตำนานได้ในที่สุด
- 40 ● ต้องยืนอยู่ข้างหลัง ถึงจะได้ก้าวขึ้นมาข้างหน้า
 ต้องล้มให้ได้ ถึงจะมีตัวตน

Part 2

จะวิ่งตามกระแสจนสูญเสียตัวตนไปหรือเปล่า
การปรับระยะห่างระหว่างตัวเรากับโลก
เพื่อสร้างเกราะป้องกันตัว

- 52 • หากติดอยู่ในกรอบของ “ตัวเราแบบที่เรามอง”
ย่อมไม่มีวันได้พบ “ตัวเราในมุมมองของผู้อื่น”
- 59 • อย่าปล่อยให้ตัวเราเสียศูนย์
เพราะแม้แต่ปรับเปลี่ยนความถี่ให้ตรงกับโลก
- 66 • อย่าพยายามเป็นคนพิเศษจนกลายเป็นคนแปลก
- 73 • จะควบคุมจนกลายเป็นผลก่ไส
หรือจะใช้เสน่ห์ดึงดูดให้เข้าหา
- 80 • สิ่งที่สั้นไหวไม่ใช่จริง แต่เป็นใจของคุณต่างหาก

Part 3

ในความสัมพันธ์ การคาดหวังคือความกดดัน
มารยาทคือความฉลาด
เหตุผลที่พยายามเป็น “คนดี”
แล้วกลายเป็น “คนถูกเอาเปรียบ”

- 90 • หากไม่จับเหยื่อ ก็จะไม่กลายเป็นปลาที่ติดเบ็ด
- 97 • หากเอาแต่เลี้ยงความอึดอัดจากการลุกขึ้นสู้
ก็จะกลายเป็นคนที่ใครๆ มองว่าอ่อนแอ
และสมควรถูกเอาเปรียบ
- 105 • จงเก็บความรู้สึกตัดสินฝ่ายตรงข้ามไว้ให้ถึงที่สุด
จนกว่าอีกฝ่ายจะลวงตัวเอง

- 111 • อย่าหลงไหลไปกับคำชมที่อยู่ตรงหน้า
แต่จงระวังคำนิทาที่อยู่ลับหลัง
- 119 • แม่น้ำทั้งหลายไหลลงสู่มหาสมุทรฉันใด
ใจคนก็ไหลไปสู่ผลประโยชน์ฉันนั้น

Part 4

ไม่ใช่ที่เราไม่มีวาสนากับคนดี ๆ

แต่เป็นเพราะเรายังดูคนไม่เป็น

จงใช้สายตาในการอ่านคนและความสัมพันธ์

เพื่อรักษาอำนาจในการเลือก

- 130 • การตั้งข้อสงสัยทำให้เราต้องเจ็บปวด
แต่หากไม่สงสัยเลย สุดท้ายเราจะเจ็บเสียเอง
- 138 • จะเป็นกบใส่มิ่ที่กัดเซาะใจ
หรือจะเป็นตะเกียงที่ให้แสงสว่าง
- 145 • คำพูดในหัวคือทาสของเรา
แต่คำพูดที่ออกจากปากจะกลายเป็นนายของเรา
- 152 • หากเราเคยสร้างแผลใจให้ใคร
บาดแผลนั้นจะย้อนกลับสู่ใจเราเช่นกัน
- 158 • สิ่งที่ความโลภเรียกมาไม่ใช่ความอímेम
แต่คือความหิวโหยที่มากกว่าเดิม

Part 5

หากอยากทะลวงขีดจำกัด ต้องเริ่มจากการข้ามเส้นให้ได้ก่อน

การเอาชนะภาวะทางใจ

ที่ขัดขวางอำนาจในการควบคุมชีวิต

- 170 • อย่าปล่อยให้อดีตครอบงำปัจจุบัน
และอย่าปล่อยให้ปัจจุบันถูกอนาคตโจมตี
- 177 • หากปลายอุโมงค์เป็นคำคืนอันมืดมิด
เมื่อนั้นจงจุดไฟในใจของตัวเองขึ้นมา
- 184 • เมื่อทางเลือกรองรวมกันจะกลายเป็นสิ่งที่ดีที่สุด
และหากสิ่งที่ดีที่สุดดำเนินต่อไป
ก็จะกลายเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุด
- 191 • อย่าปล่อยให้หัวใจหลงทาง
ขณะพยายามเต็มเต็มความหิวโหยในจิตใจ
- 198 • ชีวิตไม่ได้หมดสนุก เราแค่หมดแรงก็เท่านั้น

Part 6

จงเป็นผู้นำ ผู้ตาม หรือไม่ก็หลักไปซะ

แนวคิดที่สร้างแรงขับเคลื่อนให้สถานะทางสังคม

- 210 • หากไม่อาจเปลี่ยนทิศทางการ
ก็จงปรับใบเรือที่ชื่อว่า “ตัวฉัน”
- 216 • กบที่อยู่นอกบ่อน้ำย่อมไม่เข้าใจความลึกของบ่อ
- 222 • ความถ่อมตนไม่ใช่แค่การนึกถึงคนอื่น
แต่คืออาวุธเพื่อปกป้องตัวเราเอง

- 229 • การโจมตีเพียงครั้งเดียวแบบแม่นยำจำเป็นกว่า
เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวแบบสุนัขจิ้งจอก
- 236 • เยียวยาความสัมพันธ์ด้วยคำขอโทษ
และเยียวยาตัวเองด้วยการทบทวนใจ
- 244 บทส่งท้าย ตั้งต้นใหม่กันเถอะ มาเริ่มต้นนี้เลย
- 248 เกี่ยวกับผู้เขียน

บทนำ

จะปล่อยให้คลื่นซัดจนจมหาย
และถูกทอดทิ้งเมื่อหมดประโยชน์
หรือจะโต้คลื่นนั้น
เพื่อทะยานไปสู่ความรู้โรจน์

บนโลกนี้มีพลังอำนาจมากมายหลากหลายรูปแบบ

ทั้งแรงเหวี่ยงออกจากศูนย์กลาง ตรงกันข้ามก็มีแรงที่ดึงกลับ
เข้าหาศูนย์กลาง ยังมีแรงขับเคลื่อนที่เพิ่มขึ้นตามความเร็ว และแรง
เสียดทานที่พยายามต่อต้านแรงนั้นด้วย ทั้งยังมีพลังฟื้นฟูที่นำสิ่งต่างๆ
กลับคืนสู่สภาพเดิม ขณะเดียวกันก็มีพลังต้านทานที่กีดกันเอาไว้
ไม่ให้เกิดการฟื้นฟู พลังเหล่านี้ถูกนำมาใช้ในสังคมมนุษย์ทั้งอย่างนั้น
ทว่ายังมีพลังพิเศษชนิดหนึ่งที่ไม่มีในโลกธรรมชาติ นั่นคือ **“อำนาจ
ในการควบคุมชีวิตตนเอง”** ซึ่งเป็นพลังที่ผลักดันให้เราบรรลุ
เป้าหมายของตนเอง โดยทั่วไปมักเรียกว่า ภาวะผู้นำ หมายถึง
“สิทธิ์และอำนาจที่นำคนอื่นไปข้างหน้าได้จากตำแหน่งศูนย์กลาง”

กลยุทธ์แห่งชัยชนะคือการต่อสู้ด้วยสมอง

อำนาจส่งผลต่อชีวิตคนเราอย่างลึกซึ้ง เมื่อใครสักคนเริ่มจมอยู่กับอารมณ์ด้านลบ ถูกความสัมพันธ์กดดัน หรือปล่อยให้ตัวเองถูกงานลากไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ตั้งแต่นั้นเส้นทางนรกของการเป็นทาสจะเปิดออก ชีวิตจะไม่ได้มุ่งไปในทิศทางที่เราวางแผนหรือคาดหวังไว้ อีกต่อไป แต่กลับถูกสถานการณ์บีบบังคับให้ไหลไปตามกระแสอย่างเฉื่อยไม่ได้ จนในที่สุดก็อาจลุ่มไปด้วยซ้ำว่าตัวเองเคยมีเป้าหมายในชีวิตหรือเปล่า คำพูดอย่าง “ชีวิตมันกว้างเปล่าแบบนี้แหละ” หรือ “ชีวิตก็มีแต่ความเจ็บปวดเท่านั้น” มักเป็นคำตัดพ้อและพร่ำบ่นของผู้ที่ทรมานเพื่อคนอื่นมาตลอด แต่สุดท้ายกลับถูกผลักเข้าสู่ทางตัน จนสูญเสียอำนาจในการควบคุมชีวิตตนเอง

ถ้าอย่างนั้นคนที่ไร้อำนาจหรือมีอำนาจน้อยควรกล่าวโทษสถานะทางสังคมที่ต่ำต้อย หรือโทษอำนาจอันน้อยนิดของตัวเองกันแน่ โชคดีที่คำตอบคือไม่จำเป็นต้องโทษสิ่งเหล่านั้นเลยครับ คุณลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของอำนาจก็คือ มันไม่ได้แข็งแกร่งขึ้นตามระดับพลังหรือความเร็วเสมอไป ดังนั้นแม้จะมีสถานะทางสังคมต่ำหรือไม่มีอำนาจใดๆ ก็ยังครอบครองและใช้อำนาจได้อย่างเต็มที่ อยู่ดี

ต่อให้พระราชจะดูเหมือนเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด แต่ขุนนางที่มีความสามารถก็ควบคุมระบบการเมืองให้เป็นไปตามรูปแบบที่ควรจะเป็นได้ ขณะเดียวกัน ขุนนางเจ้าเล่ห์ก็ทำให้ทั้งประเทศตกอยู่ในความวุ่นวายได้เช่นกัน

ในองค์กร แม้ประธานบริษัทจะดูเหมือนเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาด แต่หัวหน้าทีมที่มีความสามารถเพียงคนเดียว ก็ควบคุมทิศทางการทำงานและได้รับความเคารพจากสมาชิกในทีมทั้งหมดได้ และในทำนองเดียวกัน ความร่ำรวยหรือมีวิทยุฒิก็ไม่ได้หมายความว่า จะถือครองอำนาจได้เสมอไป

เพราะอำนาจมีลักษณะพิเศษอย่างหนึ่ง นั่นคือ “เกิดขึ้นจากกลยุทธ์” หากเราวิเคราะห์สถานการณ์ได้อย่างแม่นยำ อ่านคนได้ ทะลุปรุโปร่ง รู้และเข้าใจว่าอำนาจถูกแบ่งและกระจายไปอย่างไร อีกทั้งมองออกว่าจุดตัดสินใจสำคัญอยู่ตรงไหน แม้จะอยู่ในสถานะที่ด้อยกว่าหรือเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ก็ยังควำอำนาจมาอยู่ในมือได้ เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่ทำได้เพียงเพราะมีสถานะสูง มีเงินมาก หรือ อาวุโสกว่า แต่เป็นการแข่งขันด้วยสมองและกลยุทธ์เท่านั้น

ลักษณะของคนที่สูงวัยเสียอำนาจ

ชีวิตของคนที่ไร้อำนาจจะมีลักษณะเฉพาะได้หลายอย่าง เช่น ทำงานหนักโดยไม่ปรียากบ่นเสมอมา แต่สุดท้ายกลับต้องเผชิญกับความเสี่ยงที่จะถูกบริษัททอดทิ้งแบบไร้เยื่อใย แม้จะได้รับการประเมินผลงานในแง่ดี แต่ยังรู้สึกไม่มั่นคงและวิตกกังวลอยู่เสมอ ทำดีกับทุกคนเพราะอยากเป็น “คนดี” แต่สุดท้ายกลับกลายเป็น “คนง่าย ๆ” ที่ถูกเอาเปรียบหรือโดนคนอื่นเมิน บางคนแม้จะอุทิศทั้งชีวิตทำเพื่อครอบครัวแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้รับความเคารพจากคนในครอบครัว ทั้งหมดนี้คือลักษณะของคนที่สูงวัยเสียอำนาจอย่างแท้จริง

“ฉันใช้ชีวิตอย่างขยันขันแข็ง ซื่อสัตย์ และมองโลกในแง่ดี มาตลอด แต่ทำไมผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับฉันถึงว่างเปล่ากว่าที่คาดไว้” เพราะในความเป็นจริงแล้ว อำนาจไม่ได้เกิดขึ้นเพียงเพราะเราขยัน และใช้ชีวิตอย่างตั้งใจในแต่ละวัน แม้ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นแก่นสำคัญของการใช้ชีวิตที่ดี แต่ยังไม่เพียงพอสำหรับการสร้างกลยุทธ์

ในทางตรงกันข้าม อำนาจถูกสร้างขึ้นจากภาพรวมทั้งหมด ของตัวเรา ชีวิตของเรา และความสัมพันธ์รอบตัว รวมถึงการจัดสรร พลังและทรัพยากรใหม่ ๆ จากมุมมองในระดับสูง ความแตกต่างนี้ มากขนาดที่เปรียบได้กับความแตกต่างระหว่างการวาดแผนที่สองมิติ จากมุมมองของมนุษย์เดินดิน กับแผนที่สามมิติจากมุมมองของนก เลยที่เดียว เมื่อเราอ่านเกมโดยรวมได้ ย่อมมองเห็นสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น และได้เปิดเผยในสิ่งที่ยังไม่เคยเปิดเผยออกมา

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อำนาจจะทำให้การไหลเวียนของชีวิต มีความเข้มข้นมากขึ้น เนื่องจากอำนาจนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง ครั้งยิ่งใหญ่ของจิตใจ เพราะความเข้มแข็งทางจิตใจอย่างเดียว ไม่เพียงพอจะเอาชนะความวิตกกังวล ความหดหู่ และความสิ้นหวัง แต่การได้ครอบครองอำนาจของชีวิตจริงนั้น จะช่วยให้เรามองเห็น ความหวังได้ด้วยตนเอง และเมื่อพบประสบการณ์จริงที่ทำให้รู้สึก ว่า “ทำแบบนี้ก็ได้สินะ” ก็จะจุดประกายความปรารถนาอันแรงกล้า ให้ลุกขึ้นมาท้าทายได้อีกครั้ง ท้ายที่สุดการได้มาซึ่งอำนาจจึงเร่ง การเปลี่ยนแปลงของจิตใจให้เป็นไปในเชิงบวกได้เร็วขึ้น

แม้ว่าอำนาจจะเป็นพลังล้ำค่าสำหรับการใช้ชีวิต แต่น่าเสียดายที่เรื่องนี้กลับไม่มีในตำราเรียน และแทบไม่มีใคร

สอนเราอย่างจริงจัง นั่นเพราะอำนาจเป็นเคล็ดลับอย่างหนึ่ง
ที่มีไว้เพื่อรักษาอำนาจของตนเอง จึงเป็นสิ่งที่หลายคนไม่ยอม
แบ่งปันกับใคร แม้จะเป็นคนใกล้ชิดก็ตาม

ทว่าพวกเรามีตัวอย่างของผู้คนที่เคยต่อสู้แย่งชิงอำนาจ
เพื่อความเป็นใหญ่มาหลายยุคหลายสมัยอยู่แล้ว เช่น คัมภีร์
โบราณของโลกตะวันออกที่สั่งสมมาตลอดระยะเวลากว่า 2,500 ปี
อันเต็มไปด้วยภูมิปัญญาของวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ที่ปรึกษาผู้ชาญฉลาด
รวมถึงผู้คนธรรมดาที่ใช้ไหวพริบเปิดทางให้กับชีวิตตนเอง ทั้งยัง
ได้รับการพิสูจน์และยืนยันมาอย่างยาวนาน จึงน่าเชื่อถือและนำมา
ใช้ประโยชน์ได้ หวังว่าคนจำนวนมากที่กำลังเหน็ดเหนื่อยกับชีวิต
เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจะรวบรวมความกล้าหาญและความคิด
สร้างสรรค์เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจกันครับ

ผู้ไร้พ่าย

Invictus

ราตรีที่โอบล้อมตัวข้านั้นมีมืดมิดตั้งกันเหว
แต่ข้าขอขอบคุณพระเจ้า
ผู้ประทานจิตวิญญาณอันไม่อาจถูกพิชิตมาให้
ข้าจึงมิเคยหวาดหวั่นหรือร้องไห้
แม้จะอยู่ในกำมือของโชคชะตาอันโหดร้าย
แม้กระบอกแห่งชะตาชีวิตจะกระหน่ำฟาดใส่จนเลือดท่วมศีรษะ
ข้าก็ไม่ยอมจำนน
เพราะเบื้องหลังแห่งความโกรธแค้นและความเศร้าโศก
มีเพียงความมืดมิดอันยิ่งใหญ่เท่านั้น
แม้กาลเวลาจะไหลผ่านไปอย่างไร้ความปรานี
ข้าก็ไม่หวั่นเกรง
แม้ประตูที่ต้องผ่านจะคับแคบเพียงใด
แม้บทลงโทษที่รออยู่จะโหดร้ายเพียงไหนก็ไม่ใช่อุปสรรค
เพราะข้าคือนายแห่งโชคชะตาของข้าเอง
คือผู้บัญชาการแห่งวิญญาณของข้าเอง

—วิลเลียม เฮอร์เนสต์ เฮนลีย์

PART 1

ไม่กล้ากดก็อย่าเห่า

รสนชาติแห่งชีวิตในฐานะตัวละครเอก

ตัวอย่าง

นักปรัชญานามว่า ปีทาชเช่ ตระหนักได้ถึงความย้อนแย้ง
ของความปรารถนาในใจมนุษย์ ในขณะที่สังเกตเห็นสุนัขตัวหนึ่ง
ยืนอยู่หน้าร้านขายเนื้อ สุนัขตัวนั้นอยากเข้าไปกินเนื้อข้างในร้าน
ให้ได้เสียเถยวั้น แต่ก็หวั่นกลัวผิดที่อยู่ในมือเจ้าของร้าน
จึงได้แต่เห่าพร้อมกับเดินวนเวียนไปมาอยู่อย่างนั้น
ความรู้สึกอยากทำแต่ก็กลัว ต้องการแต่ก็ไม่แน่ใจ
เป็นวัฏวนความรู้สึกแบบที่หลายคนติดอยู่
หวาระหว่างสุนัขที่เอาแต่เห่ากับสุนัขที่พุ่งเข้าไปในร้าน
แล้วตะครุบกินเนื้อนั้นแตกต่างกันมาก
แม้สุนัขตัวหลังอาจได้รับบาดเจ็บ
แต่สิ่งที่มีนได้รับกลับมาคือความพึงพอใจที่ได้ลิ้มรสเนื้อ
และความมั่นใจว่ามันทำได้
จากนั้นไม่ว่าสิ่งที่มีนต้องการจะอยู่ไกลแค่ไหน
มันก็จะไม่กลัวบาดเจ็บอีกต่อไป
และยังพุ่งเข้าไปใส่เป้าหมายได้อย่างไม่ลังเล

การใช้ชีวิตในฐานะตัวละครเอกที่มีอำนาจก็เช่นกัน
ตอนเริ่มต้นเราอาจรู้สึกกลัวและกังวลว่าตัวเองจะทำได้ไหม
แต่เมื่อรู้กลยุทธ์แล้วค่อย ๆ ลงมือทำไปทีละขั้น
รู้ตัวอีกทีเราก็ได้สัมผัส “รสชาติของเนื้อ”
และความตื่นเต้นตอนที่พุ่งเข้าไปเป้าหมาย
ยังเป็นความรู้สึกที่ทำให้เลือดสูบฉีดอีกด้วย
แล้วเราจะใช้ชีวิตเป็นเพียงตัวประกอบ
ที่ทำให้คนอื่นโดดเด่นไปจนลืมเมื่อไรกัน
แทนที่จะปลอบใจตัวเองอย่างเจียมเนื้อเจียมตัวว่า
“เราทำหน้าที่ของเราเต็มที่แล้ว”
มาลองพุ่งไปข้างหน้าเหมือนสุนัขล่าเนื้อผู้นำเกรงขาม
เพื่อสร้างความนับถือในตัวเอง
ให้กล้าพูดได้อย่างเต็มภาคภูมิว่า
“เราใช้ชีวิตเต็มที่แล้ว” กันดีกว่า

แม่เราจะทรยศโลก แต่จงอย่ายอมให้โลกทรยศเรา

อำนาจควบคุมของโจโจ
“รู้จักการทรยศและมีทักษะในการควบคุมมัน”

“อำนาจของอ้วนเสี้ยวแข็งแกร่งยิ่งเท่านั้น
แม่แต่ข้าจะเอาตัวเองให้รอดยังลำบาก
แล้วเหล่าทหารนายอื่น ๆ จักเป็นเช่นไรเล่า
พวกเจ้าจงไปรายงานต่ออ้วนเสี้ยวเสียว่า
ข้า โจโจ มิใช่คนที่มีจิตใจคับแคบเพียงนั้น”

สิ่งที่ปรากฏให้เห็นชัดในประวัติศาสตร์ ทั้งความรุ่งเรืองและล่มสลาย
ของหลาย ๆ จักรวรรดิก็คือ ศัตรูที่น่ากลัวที่สุดในโลกนี้ไม่ใช่ศัตรู
จากภายนอก แต่คือศัตรูที่อยู่ภายใน ในแวดวงธุรกิจก็เช่นกัน
ความล้มเหลวที่เกิดจากภายใน เช่น ความไม่โปร่งใส การโกหก
หลอกลวง หรือการรั่วไหลของเทคโนโลยี มักทำให้องค์กรที่มั่นคง
พังทลายลงในพริบตา ส่วนในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ศัตรู
ภายในคือการถูกทรยศจากคนใกล้ตัว เราจะเจ็บปวดมากเพราะ
พวกเขารู้จักเราเป็นอย่างดี จึงทิ้งไว้เพียงบาดแผลฉกรรจ์ กระนั้น

เราก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงการใช้ชีวิตในสังคม และไม่อาจตัดขาดจากผู้คนได้ทั้งหมดเพียงเพราะกลัวถูกทรยศหักหลัง ดังนั้นสิ่งสำคัญคือเรารู้จักสิ่งที่เรียกว่าการทรยศดีแค่ไหน เข้าใจธรรมชาติของมันมากเพียงใด และจะจัดการกับมันอย่างชาญฉลาดได้หรือไม่ต่างหาก แม้เราจะกลัวในสิ่งที่ไม่รู้ และมักเจ็บปวดจากสิ่งที่ไม่คุ้นเคยเป็นธรรมดาก็ตาม

ในที่นี้ ผมขอยกตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญด้านการทรยศให้แก่“โจโจ”จากนวนิยายเรื่อง*สามก๊ก* แม้เขาจะถูกเรียกว่า“วีรบุรุษเจ้าเล่ห์”แต่เส้นทางการออกศึกของเขาก็แสดงให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของวีรบุรุษอย่างเต็มเปี่ยมจนแทบไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ แม้การพุดถึงโจโจในทุกๆ ที่นั้นมักจะมีคำว่า“ทรยศหักหลัง”พ่วงมาด้วยเสมอก็ตาม เริ่มตั้งแต่เหตุการณ์สังหารล้างตระกูลเยวี่ในช่วงต้นของเรื่อง ไปจนถึงการคัดสรรบุคลากรโดยเน้นความสามารถเป็นสำคัญ แม้คนเหล่านั้นจะมีประวัติเป็นผู้ทรยศมาก่อนก็ตาม ถึงกระนั้นในช่วงบั้นปลายชีวิต เขาก็ยังสังหารขุนศึกซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสนิทของตนมานานกว่า 20 ปี เพียงเพราะสังเกตเห็นแววของการทรยศ ในกระบวนการเรียนรู้ปัญญาของเหล่าวีรบุรุษผู้กุมอำนาจ โจโจจึงถือเป็นผู้ที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการเปิดบทแรกของเรื่องราวเหล่านี้

รากฐานของการทรยศหักหลังคือความเชื่อใจ

ถ้าให้เลือก“สุดยออดตัวร้าย”ซึ่งเลวที่สุดจากนวนิยายเรื่อง*สามก๊ก* ละก็ ผมจะเลือก“ต้งโตะ”ทันที แม้ตอนแรกเขาจะเริ่มต้นจากตำแหน่ง

ขุนนางชั้นล่างที่ได้รับความนิยมมากมายจากผู้คนรอบข้าง แต่เมื่อ
ยศถาบรรดาศักดิ์สูงขึ้น เขากลับเริ่มใช้กองทัพราวกับเป็นกองกำลัง
ส่วนตัวของตนเอง นานวันเข้าจึงยังมีผู้คนอยากสังหารเขาเพิ่มขึ้น
เรื่อย ๆ หนึ่งในนั้นก็คือโจโจ แต่เมื่อแผนการลอบสังหารล้มเหลว โจโจ
จึงจำต้องเข้าสู่เส้นทางแห่งการหลบหนีไปโดยปริยาย

ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง โจโจได้พบกับชายนามว่า “ตันก่ง” ซึ่ง
ประทับใจในเรื่องราวการลอบสังหารของโจโจเป็นอย่างมาก จนถึงขั้น
ยอมสละตำแหน่งผู้ว่าการเมืองที่เขาอาศัยอยู่เพื่อออกเดินทางติดตาม
โจโจไปด้วย ระหว่างที่โจโจกำลังมองหาสถานที่พักแรมชั่วคราว
เขาได้เดินทางไปยังบ้านของแปะเฉีย ซึ่งเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับบิดา
ของเขา แปะเฉียเสนอให้ทั้งสองคนพักค้างแรมที่บ้าน พร้อมทั้ง
เลี้ยงสุราเป็นการต้อนรับ เพียงไม่นานสุราในไหก็หมดลงอย่างรวดเร็ว

ระหว่างที่แปะเฉียออกไปซื้อสุราเพิ่ม โจโจซึ่งกำลังพักผ่อน
อยู่ก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อได้ยินเสียงครอครวแปะเฉียกำลังลับมีดอยู่
ด้านนอก พร้อมกับได้ยินประโยคอย่างเช่น “จะฆ่ายังไงดี” แล้วมา
โจโจตกใจรีบหนีออกจากบ้าน ก่อนไปยังสังหารคนในบ้านทั้ง 8 คน
จนหมดสิ้น แต่เมื่อเขาเข้าไปสำรวจในครัวเพื่อตรวจสอบดูว่ายังมี
ใครหลงเหลืออีกบ้าง ก็ต้องตกใจยิ่งกว่าเดิม เพราะสิ่งที่เขาพบคือ
หมูที่ถูกมัดเตรียมไว้สำหรับทำเป็นกับแกล้มให้เขา เมื่อนั้นโจโจ
ถึงรู้ตัวว่าเขาได้กระทำผิดพลาดครั้งใหญ่ไปเสียแล้ว จึงรีบหนีไป
พร้อมกับตันก่ง

ปัญหาคือเขาดันบังเอิญเจอแปะเฉียที่กลับจากซื้อสุราพอดี
แปะเฉียเอ่ยถามด้วยความแปลกใจว่า “ทำไมถึงรีบกลับกันนักเล่า”

สีหน้าของโจโจเต็มไปด้วยความกระวนกระวายและพูดไม่ออก เขาคิดว่าหากตนปล่อยให้แป๊ะเฉียกลับไปบ้าน ก็จะไปเจอว่าครอบครัวถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยม และต้องแจ้งทางการให้มาตามจับตนอย่างแน่นอน สุดท้ายโจโจจึงอ้อมแอ้มตอบไปสองสามคำ ก่อนจะชักดาบออกมาสังหารแป๊ะเฉียตามไปด้วยอีกคน การฆาตกรรมต่อเนื่องของโจโจทำให้ต้นกังซึ่งเป็นผู้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์รู้สึกตกใจอย่างมาก ถึงกับต้องเอ่ยตำหนิเขา แต่โจโจกลับเห็ดดดาลและพูดขึ้นว่า

“ข้ายอมทรยศต่อหัวใต้หล้าเสียเอง ดีกว่าปล่อยให้หัวใต้หล้าทรยศข้า”

เช้าวันต่อมา โจโจออกเดินทางอีกครั้งพร้อมกับยอมรับความจริงด้วยท่าทีเฉยชาว่าต้นกังจากตนเองไปแล้ว ขณะที่เขานึกถึงเหตุการณ์นองเลือดในคำคืนก่อนซึ่งแม้แต่ตัวเองก็ยังรู้สึกตกใจนั้น โจโจก็ตระหนักได้ถึงบางสิ่งและตัดสินใจว่าจะทำบางสิ่ง

เหตุผลที่แม้แต่คนทรศยังได้เลื่อนตำแหน่ง

ถ้ามองอีกมุม เหตุการณ์ครั้งนี้ถือเป็นเรื่องสำคัญมากที่ทำให้โจโจได้ตื่นรู้ครั้งใหญ่ เพราะเขาตระหนักได้อย่างถ่องแท้แล้วว่า คนเราจะทรยศกันได้ในสถานการณ์แบบไหน และจะกระทำเรื่องเลวร้ายถึงขั้นไหนได้บ้าง นอกจากนี้เขาน่าจะตระหนักได้ด้วยว่า “ทุกคนในโลกนี้ล้วนแล้วแต่พร้อมจะทรยศกันได้ทุกเมื่อ” เพราะตนเองก็เคยทำเช่นนั้นมาก่อน แล้วเหตุใดคนอื่นจะทำบ้างไม่ได้ จากกระบวนการ

คิดทบทวนตัวเองนี้ กลับกลายเป็นการทำให้จิตใจเปลี่ยนเป็นคนที่มีความคิดยอมรับและเปิดกว้างต่อการทรมาน

คนรุ่นหลังมักตีความว่าจิตใจเป็นคนใจกว้างมีเมตตา แต่ในอีกแง่หนึ่งอาจกล่าวได้ว่า เพราะเขาเข้าใจการทรมานดีกว่าใคร จึงยอมรับความเป็นจริงอย่างตรงไปตรงมาว่าคนเราทุกคนมีความทรมานอยู่ในตัวนี้ไม่ใช่ท่าที่แบบ “เจ้าทรมาน เจ้าจึงเป็นคนเลว” แต่เป็นระดับของความเข้าใจและเมตตาว่า “ใช่แล้ว ในเมื่อเจ้าเป็นมนุษย์คนหนึ่งก็ย่อมทรมานได้เป็นธรรมดา”

นี่เป็นเรื่องราวตอนที่จิตใจเปิดศึกครั้งใหญ่กับศัตรูอย่างอ้วนเสี้ยว ณ ดินแดนที่ชื่อว่ากัณฑ์ ในขณะที่นั้นภายในกองทัพของจิตใจเองก็มีผู้ทรมานหลายคนแอบสมรู้ร่วมคิดกับอ้วนเสี้ยวซึ่งถูกจับได้ก่อนเริ่มศึกใหญ่ไม่นาน แต่เนื่องจากสถานการณ์ในขณะนั้นเร่งด่วนมากจึงจำเป็นต้องรีบนำทัพไปออกรบก่อน สุดท้ายจิตใจก็คว้าชัยชนะเหนืออ้วนเสี้ยวมาได้ แม้จะมีกำลังพลน้อยกว่ามากก็ตาม หลังสงครามเขาจึงจัดงานเลี้ยงฉลองชัยชนะ

ในตอนนั้นจิตใจได้สั่งให้นาตาไฟขนาดใหญ่เข้ามา พร้อมกับพาตัวผู้ทรมานที่ถูกจับได้ก่อนหน้านี้ทั้งหมดมาด้วย เปลวไฟลุกโชติช่วงรุนแรงจากเตาขนาดใหญ่ ส่วนผู้ทรมานที่ถูกเข่าอยู่ต่างก้มหน้าก้มตาด้วยความหวาดกลัว เพราะรู้ว่าความตายกำลังรออยู่ตรงหน้า จิโณเริ่มอ่านจดหมายที่เป็นหลักฐานว่าแต่ละคนติดต่อกับศัตรูจริง ๆ ด้วยเสียงดังฟังชัด ขุนพลนายหนึ่งที่อยู่ข้าง ๆ เขาสะกดกลั้นโทสะไว้ไม่ไหว จึงตะโกนออกคำสั่งให้โยนคนพวกนี้ลงไปกองไฟ แต่จิตใจกลับโยนจดหมายนั้นลงไปแทน แล้วหัวเราะเสียงดังก่อนจะกล่าวว่า

**“อำนาจของอ้วนเสี้ยวแข็งแกร่งถึงเพียงนั้น แม้แต่ข้าจะเอา
ตัวเองให้รอดยังลำบาก แล้วเหล่าทหารนายอื่นๆ จักเป็นเช่นไรเล่า
พวกเจ้าจงไปรายงานต่ออ้วนเสี้ยวเสียว่า ข้า โจโฉ มิใช่คนที่มิ
จิตใจคับแคบเพียงนั้น”**

น่าแปลกใจอย่างยิ่งที่โจโฉกลับปล่อยตัวผู้ทรยศทั้งหมด
ทั้งที่ก่อนหน้านี้คนเหล่านั้นมีโอกาสนจะเล่นงานเขาถึงตาย บางที
ความเมตตานี้อาจเกิดจากความเห็นอกเห็นใจตัวเองในอดีตซึ่งเคย
ทรยศแปะเฉียวก่อนเนื่องจากสถานการณ์บีบบังคับก็เป็นได้ สิ่งที่
แน่นอนคือโจโฉไม่ได้มองการทรยศของใครบางคนว่าเป็น “ความชั่วร้าย
ที่ต้องถูกลงโทษเท่านั้น”

แนวคิดเช่นนี้ของโจโฉยังเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อเส้นทางวีรบุรุษ
ของเขา เพราะเขายอมรับผู้มีความสามารถจากทั่วหล้า โดยไม่คำนึงถึง
อดีตก่อนหน้านี้ เขาจึงสร้างกองกำลังที่แข็งแกร่งขึ้นได้ หลักการคัดเลือก
บุคลากรของโจโฉคือยึดเพียงความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นใครมาจากไหน
ขอเพียงมีความสามารถก็เสนอตัวเข้ามาได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงอดีต
แม้กระทั่งคนที่เคยทรยศเจ้านายของตนมาก่อน โจโฉก็ยังรับเข้ามา
โดยไม่ไถ่ถามหรือตำหนิอะไรทั้งสิ้น

ถึงแม้วิธีนี้จะถูกมองว่าย่อหย่อนเพราะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง
แต่ในความเป็นจริงแล้วยังมีเงื่อนไขสำคัญข้อหนึ่งที่ต้องมาก่อน นั่นคือ
“ความสามารถในการป้องกันการทรยศ” หากเป็นคนที่ไม่เคย
มีประสบการณ์ถูกใครหักหลังมาก่อน หรือยังไม่มีความสามารถ
ที่จะป้องกันการทรยศที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ย่อมใช้แนวทางคัดสรร
บุคลากรแบบนี้ได้ยาก ทว่าโจโฉนั้นมีความมั่นใจ เพราะตนเองเป็น
ผู้เชี่ยวชาญด้านการทรยศอยู่แล้วนั่นเอง

การเข้าใจการทรยศ คือการเข้าใจคน

ความหมายหนึ่งของการเข้าใจการทรยศก็คือ “การเข้าใจคน” นั่นเอง และเมื่อเราเข้าใจคนอื่นได้ เราก็จะพึงพาพวกเขาได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ สิ่งนี้คล้ายกับมารยาทในชีวิตประจำวัน แม้เรื่องของมารยาท จะดูยุ่งยาก ซับซ้อน และเป็นพิธีรีตองที่ดูไม่จำเป็น แต่ความจริงแล้ว การมีมารยาทช่วยให้คนเราสะดวกสบายยิ่งขึ้น

คัมภีร์หลุนอวี่ของสำนักปรัชญาขงจื้อ มีข้อความหนึ่งกล่าวไว้ว่า

**“แม้เป็นคนนอบน้อม แต่หากไม่รู้จักราวตัวก็เหนียวเปล่า
แม้รู้จักระวัตน แต่หากไม่รู้จักราวตัวก็ต้องอยู่อย่างหวาดกลัว”**

หมายความว่า แม้จะเป็นคนนอบน้อม แต่หากไม่วางตัว แต่พอเหมาะ ก็อาจกลายเป็นความนอบน้อมที่มากเกินไปจนสร้างความลำบากให้แก่ตนเอง และแม้จะไม่ทำตัวโดดเด่น แต่หากกดตัวเองต่ำเกินไป ก็อาจทำให้รู้สึกหวาดกลัวอีกฝ่ายได้ ฉะนั้นหน้าที่ของการวางตัวหรือมารยาทในที่นี้จึงไม่ใช่กรอบที่จำกัดให้เรารู้สึกอึดอัด แต่เป็นเครื่องมือที่ทำให้รู้สึกสบายขึ้น ซึ่งถ้าจะอธิบายถึงสถานะหรือบทบาทของการทรยศในบริบทนี้ ก็จะได้ออกมาว่า

**“รู้จักเพียงการเชื่อใจ แต่ไม่รู้จักการทรยศ ย่อมถูก
ผู้อื่นหลอกลวงอยู่เสมอ รู้จักเพียงความซื่อตรง แต่ไม่รู้จัก
การหลอกลวง ย่อมตกเป็นเหยื่อของผู้อื่นตลอดไป”**

ถึงแม้ว่าโจโจจะมีท่าที่ว่าเข้าใจและยอมรับการทรยศได้ แต่เขาจะไม่ยอมรับหรือให้อภัยการทรยศที่สร้างความแตกแยกจากภายในโดยเด็ดขาด ตัวอย่างที่ชัดเจนคือจุดจบของซุนฮก ผู้เป็นทั้งที่ปรึกษาและเพื่อนร่วมทางกว่า 20 ปีของโจโจ ซุนฮกเป็นบุคคลที่มีความสามารถอย่างยิ่ง ถึงขนาดได้รับการขนานนามว่า “ไฟลับ” ของโจโจ เป็นกุนซือผู้มากความสามารถ โจโจไว้วางใจเขามากเกินกว่าแค่ที่ปรึกษาทั่วไป

จนกระทั่งอำนาจของแผ่นดินเริ่มเอนเอียงไปอยู่ที่โจโจเกือบทั้งหมด ที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งก็แนะนำโจโจว่า “ท่านควรสถาปนาตนเองขึ้นเป็นฮ่อง และรับอภิสิทธิ์ทั้งเก้าอย่างที่จักรพรรดิมอบให้เกิด” อภิสิทธิ์เหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และทรงเกียรติ ไม่ว่าจะเป็นการได้นั่งรถม้าทองคำ สวมเสื้อคลุมลายมังกร ไม่ต้องถอดรองเท้าเมื่อเข้าเฝ้าจักรพรรดิ และยังจะได้เช่นไหว้บรรพบุรุษของตนประหนึ่งกราบไหว้เทพเจ้า กระทั่งฆ่าคนได้โดยไม่ต้องรับโทษ

แต่ซุนฮกกลับคัดค้านด้วยเกรงว่าโจโจจะหลงละเลิงกับอภิสิทธิ์เหล่านั้น ในขณะที่นั้นโจโจถึงกับตกใจเมื่อเห็นท่าทีของซุนฮก เพราะการคัดค้านการขึ้นเป็นฮ่องนั้นไม่ต่างจากการ “ทรยศ” เขาเลย สุดท้ายวันหนึ่งโจโจจึงส่งกล่องอาหารกลางวันไปให้ซุนฮกหนึ่งกล่อง แต่ในกล่องนั้นกลับไม่มีอะไรอยู่ ซุนฮกเข้าใจความหมายทันทีว่านี่เป็นคำสั่งให้เขาปลิดชีพตัวเอง เขาจึงดื่มยาพิษและจบชีวิตลง เพราะโจโจรู้จักซุนฮกเป็นอย่างดี จึงรู้ว่าไม่อาจเปลี่ยนความคิดซุนฮกได้ในท้ายที่สุดจึงจำต้องเลือกหนทางสุดท้าย ซึ่งก็คือการกำจัดเพื่อนจากนั้นโจโจก็ได้ขึ้นเป็นฮ่องและครอบครองอำนาจของแผ่นดินไว้ในมืออย่างเบ็ดเสร็จ

ตลอดชีวิตของโจโจ เขาบรรลุถึงอำนาจสูงสุดได้เพราะต่อสู้กับการทรยศและเข้าควบคุมมัน เขาเข้าใจและยอมรับการทรยศนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ และเมื่อถึงเวลาที่ยอมรับไม่ได้ก็เลือกกำจัดทิ้ง แม้การทรยศไม่ใช่คำที่ให้ความรู้สึกดี แต่หากไม่เข้าใจก็ไม่อาจคว้าอำนาจไว้ได้ ดังนั้นหากเรามี “ความสามารถในการเข้าใจและควบคุมการทรยศได้ดี” เหมือนโจโจ เราก็จะมีก้าวแรกอันยิ่งใหญ่ที่มุ่งไปสู่การได้มาซึ่งอำนาจเช่นกัน

ความขาดแคลนไม่ใช่ความอ่อนแอ แต่เป็นโอกาสให้ได้เติมเต็ม

อำนาจควบคุมของบุคลิกเขียน
“ความสามารถในการตระหนักรู้ถึงสิ่งที่ขาด
และเติมเต็มให้สมบูรณ์”

“หากฝ่าบาทประทานแสง ค้อนเหล็ก และดาบให้หม่อมฉัน
หม่อมฉันจักปราบพยุศมาให้ดูเพคะ”

การทำในสิ่งที่เราคิดว่าทำได้อยู่แล้วนั้นเป็นเรื่องง่าย เมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น แม้แต่เด็กเล็กก็ยังทำได้โดยไม่ลังเล แต่ปัญหาคือตอนที่เราคิดว่า “มันยากเกินไปแล้ว” หรือ “นั่นไม่ใช่สิ่งที่เราทำได้สักหน่อย” ในสถานการณ์แบบนี้ การตัดสินใจว่าจะเลือกทางไหนย่อมเป็นช่วงเวลาที่จะตัดสินใจการควบคุมอำนาจในชีวิตของเรา เพราะท้ายที่สุดแล้วอำนาจคือการต่อสู้อันดุเดือดที่ดำเนินอยู่ในขอบเขตของ “สิ่งที่เราทำไม่ได้” เพื่อให้ได้มาซึ่ง “สิ่งที่เราทำได้” เพิ่มขึ้นทีละน้อย

กระทั่งในเรื่องความสัมพันธ์กับผู้คน การใช้ชีวิตอย่างสนิทมกับคนที่เราสนิทด้วยอยู่แล้วนั้นเป็นเรื่องง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก แต่การผูกสัมพันธ์กับคนอื่นที่อยู่ในสายงานต่างจากเรา มีแนวคิด และรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างจากเรานั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ดังนั้น หากดึงคนเหล่านี้เข้ามาเป็นพรรคพวกได้ ความสามารถของพวกเขา จะช่วยส่งเสริมและขยายศักยภาพของเราให้กว้างออกไปมากยิ่งขึ้น และอำนาจของเราก็จะแข็งแกร่งมากขึ้นตามไปด้วย

บูเช็กเทียนคือบุคคลที่น่าทึ่งในประวัติศาสตร์ ผู้ซึ่งเป็นจักรพรรดินีคนแรกแห่งยุคโบราณ ในยุคที่อำนาจของผู้หญิงถูกจำกัดอย่างสุดขีด ระหว่างทางกว่าจะได้เป็นจักรพรรดินีครองบัลลังก์นั้น เป็นดังฉากในละครที่เต็มไปด้วยการชิงไหวชิงพริบ การหักหลัง แผนการอันซับซ้อน และการต่อสู้เลือดสาดในราชสำนัก แต่สิ่งที่เราควรให้ความสำคัญจริงๆ คือ ทศนคติและกลวิธีที่นางใช้เพื่อให้ได้อำนาจมาครอบครอง ซึ่งสรุปสั้นๆ ได้ว่า **จงทำทุกวิถีทาง เพื่อเติมเต็มทักษะที่เราขาด หรือคิดหาทุกวิถีทางเพื่อทำ“เรื่องที่เราคิดว่าทำไม่ได้”ให้เป็นจริง**

วิธีการเพื่อเติมเต็มส่วนที่ขาด

จักรพรรดินีบูเช็กเทียน เกิดในสมัยราชวงศ์ถัง หลังจากบิดาเสียชีวิตแล้วก็ต้องใช้ชีวิตอยู่กับมารดาเพียงลำพังอย่างลำบากยากแค้น แต่กระนั้นด้วยรูปโฉมอันงดงาม จึงทำให้ได้เข้าไปอยู่ในราชสำนัก

และกลายเป็นนางสนมของจักรพรรดิถึงไท่เจ๋ง อย่างไรก็ตาม ชีวิตในวังของนางไม่ได้ราบรื่นนัก แม้จะเชี่ยวชาญด้านการร้องเพลงและรำร่า อีกทั้งยังมีความสามารถด้านวรรณกรรมจนได้รับความเอ็นดูจากองค์จักรพรรดิถึงไท่เจ๋ง แต่กลับมิได้รับความรักในฐานะสตรี อีกทั้งราชสำนักยังมีกฎเหล็กว่า “นางสนมของกษัตริย์ที่ไม่อาจให้กำเนิดบุตรได้จะต้องบวชชี” ทำให้นางต้องเผชิญกับความอับยศ เพราะถูกส่งไปอยู่วัดในช่วงหนึ่ง ประสบการณ์นี้ทำให้นางเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าผู้ไร้อำนาจย่อมถูกหยามเกียรติได้ทุกเมื่อ ทว่านางเป็นผู้ที่แน่วแน่เด็ดขาด ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่เหมาะสมในการกุมอำนาจมาตั้งแต่แรกแล้ว

สมัยดำรงตำแหน่งนางสนม เคยมีประเทศในดินแดนตะวันตกส่งม้ามาเป็นเครื่องบรรณาการแด่องค์จักรพรรดิ แต่ม้าตัวนั้นพยายมากจนไม่มีขุนนางคนใดจับบังเหียนหรือปราบพยศมันได้ จักรพรรดิถึงไท่เจ๋งจึงเอ่ยปากถามเหล่าขุนนางถึงวิธีฝึกม้าด้วยตนเอง ขณะนั้นเองนางจึงเสนอตัวพร้อมกล่าวว่า “หากฝ่าบาทประทานของสามสิ่งให้หม่อมฉัน หม่อมฉันจักปราบพยศมันให้ดูเพคะ” จักรพรรดิถึงไท่เจ๋งสนพระราชหฤทัย จึงตรัสถามว่านางต้องการสิ่งใดและจะฝึกมันอย่างไร นางจึงตอบว่า

“หากฝ่าบาทประทานแส้ ค้อนเหล็ก และดาบให้หม่อมฉัน หม่อมฉันจักปราบพยศม้าให้ดูเพคะ หม่อมฉันจะเขียนตีมันจนผิวปริแตก หากมันยังคงดิ้นพรวดไม่หยุดก็จะใช้ค้อนเหล็กทุบหัวมัน และหากมันยังพยศอีก หม่อมฉันก็จะใช้ดาบตัดหัวมันทิ้งเพคะ”

มีการเล่าต่อ ๆ กันมาว่า ขุนนางที่อยู่รอบข้างต่างตกตะลึงกับมาตรการอันเด็ดขาดเช่นนี้ แต่จักรพรรดิถึงไท่จงกลับชมเชยในความกล้าหาญและจิตใจอันเด็ดเดี่ยวไม่แพ้ชายใดของนาง

ความคิดเช่นนี้ของพระนางบูเช็คเทียนก็คือ **“ต่อให้เป็นสิ่งที่เราทำไม่ได้ ก็อย่ายอมแพ้และต้องหาวิธีให้จงได้”** นางไม่ได้คิดว่าตนเองจะใช้เรี่ยวแรงอย่างสตรีปรามม้าพยศที่แม้แต่ชายฉกรรจ์ยังทำไม่ได้แต่แรกอยู่แล้ว แต่สิ่งที่นางทำคือการมองหาเครื่องมือที่จะชดเชยสิ่งที่ตนเองขาดไป ซึ่งในที่นี้ก็คือ **“แล้ ค้อนเหล็ก และดาบ”** แล้วใช้สิ่งเหล่านั้นเป็นบันไดไปยังเป้าหมาย

หลังจากนั้นนางก็หมกมุ่นอยู่กับการ **“มองหาวิธีการ”** ซึ่งหากจะเป็นสุดยอดผู้เก่งกาจที่ล้นสะเทือนราชสำนักได้ ก็ต้องล่วงรู้ข้อมูลเชิงลึกของราชสำนักอย่างทะลุปรุโปร่ง แต่ด้วยกำลังของนางเพียงลำพังนั้นไม่เพียงพอ เพราะนางเข้าถึงข้อมูลระดับสูงได้ยากยิ่ง สุดท้ายสิ่งที่นางทุ่มเทมากที่สุดเพื่อฝ่าฟันอุปสรรคนี้ไปก็คือ การดึงตัวชนชั้นที่และนางก้านัลมาเป็นพรรคพวก จนทำให้นางค่อย ๆ ขยายอำนาจของตนไปที่ละน้อย

หลังจากขึ้นครองตำแหน่งจักรพรรดินีแล้วก็เช่นกัน สิ่งที่พระนางทุ่มเทแรงกายแรงใจมากที่สุดคือการสร้างกลุ่มอำนาจใหม่ผ่านระบบการคัดเลือกบุคคลากรด้วยวิธีที่ไม่เคยมีมาก่อน เนื่องจากพระนางได้ขึ้นเป็นจักรพรรดินีองค์แรกในประวัติศาสตร์ จึงคาดคะเนล่วงหน้าไว้แล้วว่า จะมีฝ่ายค้านอยู่ในพระราชสำนักไม่น้อย และเพื่อแก้ไขจุดอ่อนนี้ พระนางจึงได้คิดสรรแต่งตั้งบุคคลากรหน้าใหม่ โดยดึงเอาคนที่มีความสามารถ ชื่อสัตย์ และจงรักภักดีเข้ามา เพื่อสร้างกลุ่มอำนาจเป็นคนใกล้ชิดของตน โดยไม่เกี่ยววุฒิการศึกษาหรือชาติตระกูล

สร้างอำนาจเพื่อเอาชนะจุดด้อย

บางครั้งเรามักเข้าใจผิดว่า “สถานะปัจจุบัน” กำหนด “สถานะในอนาคต” แต่ในความเป็นจริงแล้ว มีตัวแปรมากมายระหว่างปัจจุบันกับอนาคต อีกทั้งยังมีเวลาและโอกาสมากพอให้เติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไป สิ่งสำคัญคืออย่ามีทัศนคติว่า “ขอแค่ทำให้ผ่านๆ ไปก็พอ” แต่ต้องคิดด้วยว่า “ทำอย่างไรถึงจะสำเร็จ”

หากให้พูดถึงนักธุรกิจยุคใหม่ที่ตระหนักรู้ข้อบกพร่องของตนเอง และพยายามอย่างเต็มที่เพื่อเติมเต็มสิ่งเหล่านั้น หนึ่งในชื่อที่โดดเด่นที่สุดก็คือ เจฟฟ์ เบโซส ผู้ก่อตั้ง Amazon เขาเองก็มีบุคลิกแบบผู้นำเผด็จการคล้ายจักรพรรดินีบูเซ็กเทียน กล่าวคือ ดื้อรั้นและเด็ดขาด ไม่ยอมให้มีช่องโหว่ใดๆ จนถูกขนานนามว่าเป็น “อัลฟาเมล”¹ เมื่อไรที่งานไม่เป็นไปตามต้องการ เขาจะระเบิดอารมณ์อย่างรุนแรง กระทั่งพูดจาเหยียดหยามใส่พนักงานที่ทำงานไม่ดีว่า “นี่คุณกำลังทำให้ชีวิตฉันมีค่าของผมสูญเปล่าอยู่หรือไม่” และเนื่องจากงานในบริษัทค่อนข้างหนัก ทำให้เขาเคยได้รับฉายาว่า “ซีอีโอที่แย่ที่สุด” ด้วย แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็รู้ดีกว่าใครว่าตัวเองต้องการอะไร และจะเติมเต็มสิ่งนั้นได้อย่างไร

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อเอาชนะจุดอ่อนในช่วงแรกเริ่มของธุรกิจให้ได้ เขาทุ่มเทสุดตัวเพื่อขยายตลาดและดึงดูดลูกค้าให้มากที่สุดถึงขนาดเคยยอมขาดทุน ยิ่งไปกว่านั้นในสมัยแรกๆ ที่ Amazon ยังเป็นเพียงร้านขายหนังสือออนไลน์ เขายอมขายหนังสือขายดี

¹ Alpha male หมายถึง ผู้ชายที่มีความเป็นผู้นำและความมั่นใจสูงกว่าคนทั่วไป ทั้งยังได้รับการยอมรับในบรรดาคนหมู่มากอีกด้วย

ในราคาถูกลงกว่าปกติถึง 40% จนแทบไม่เหลือกำไรเลย นี่คือการกลยุทธ์ที่เรียกว่า “โตให้ไว” แม้ในระยะสั้นจะขาดทุน แต่เขาเชื่อว่าถ้าคว้าส่วนแบ่งการตลาดขนาดใหญ่มาได้ จะสร้างผลกำไรได้มากขึ้นในระยะยาว

นอกจากนี้ การสร้างความภักดีของลูกค้าก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เขาให้ความสำคัญเช่นกัน ในช่วงแรกของธุรกิจ Amazon ทำยอดขายได้มากจากการส่งอีเมลโฆษณาแบบเฉพาะเจาะจงตามความชอบของลูกค้าแต่ละราย แต่แล้วเจฟฟ์ เบโซส ก็ยอมสวนทางตัดสินใจเลิกใช้วิธีการส่งอีเมลโฆษณาด้วยเหตุผลว่าการขัดแย้งโฆษณามากเกินไปอาจทำให้ความภักดีของลูกค้าลดลง ซึ่งการตัดสินใจนั้นทำให้คนในบริษัทเริ่มเป็นกังวลว่า “ไม่มีใครรู้ว่าเจฟฟ์ เบโซส จะทำอะไรเพื่อลูกค้าอีกบ้าง” ยิ่งไปกว่านั้น เพื่อลดค่าใช้จ่ายของบริษัท โรงอาหารบริษัทจึงลดเหลือแค่กาแฟกับกล้วยเท่านั้นที่ให้พนักงานกินฟรี และถ้าใครใช้กระดาษโดยไม่พลิกใช้อีกด้าน เขาก็จะมองด้วยสายตาไม่พอใจ ด้วยความพยายามอย่างหนักเพื่อเอาชนะข้อจำกัดและปัญหาในช่วงเริ่มต้นของธุรกิจ ในที่สุดเขาก็เพิ่มมูลค่าของบริษัทได้ถึง 1,000 เท่านับตั้งแต่วันก่อตั้งและนำพา Amazon ให้ก้าวขึ้นเป็นบริษัทอีคอมเมิร์ซที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก เส้นทางของเขาจึงชวนให้นึกถึงจักรพรรดินินจูเซ็กเทียน ผู้ที่ยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อให้ได้ขึ้นครองบัลลังก์แห่งอำนาจ

ความเจ็บปวดของอุยกายที่นำไปสู่ ชัยชนะอันยิ่งใหญ่

ในชีวิตคนเราก็มีบางครั้งที่ต้องยอมเสียสละบ้าง ดังคำกล่าวที่ว่า “หากอยากได้บางอย่างก็ต้องยอมเสียบางอย่าง” หากไม่มีการเสียสละหรือความเจ็บปวดเลย ก็ยากจะพิชิตเป้าหมายที่ต้องการ นี่คือ “กลยุทธ์ทรมาณกาย” หมายถึง อุบายทรมาณตนเพื่อซื้อความเชื่อใจโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสถานการณ์ที่เรามีทรัพยากรหรือโอกาสน้อยยิ่งจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์นี้

ในนวนิยายเรื่องสามก๊ก จิวยี่ แม่ทัพใหญ่ของกองทัพพันธมิตรต้องเผชิญกับความหนักใจอย่างมาก เพราะต้องเผชิญหน้ากับกองทัพนับล้านของโจโฉ ซึ่งดูจากสถานการณ์ในตอนนั้นแล้วไม่มีทางเอาชนะได้เลย จนในที่สุดจิวยี่ก็คิดหาแผนการลงโจโฉได้ ทว่าโจโฉเป็นแม่ทัพผู้มากประสบการณ์ ย่อมไม่ใช่คนที่จะถูกหลอกได้ง่ายๆ สุดท้ายจิวยี่จึงได้วางแผนให้อุยกาย ลูกน้องของตนแสร้งยอมสวามิภักดิ์ต่อโจโฉ และเพื่อให้เรื่องราวดูสมจริงจึงจัดฉากตกตาให้จิวยี่แสร้งทำเป็นโกรธและลงโทษอุยกายด้วยการเขียนตีในครั้งนั้นอุยกายต้องโดนโบยมากถึงร้อยครั้งจนเจ็บเจียนตาย ผิวหนังปริแตกหลายแผล แต่เพราะการสร้างภาพแบบนี้ขึ้นมาจึงทำให้หลอกโจโฉสำเร็จ และกองทัพพันธมิตรของจิวยี่ก็คว้าชัยชนะครั้งใหญ่ได้ในที่สุด

เมื่อรู้สึกว่าตัวเรายังมีสิ่งที่ขาดหรือกังวลว่า “เราจะทำได้จริงหรือ” จงระลึกถึง “ความเจ็บปวดของอุยกาย” ที่ต้องหาหนทางเต็มเต็มส่วนที่ขาดให้ได้ และการจะทำให้หนทางนั้นเป็นของเราก็ต้อง

ยอมรับความเจ็บปวด ในช่วงเวลาเช่นนี้ “ความสามารถในการ
ตระหนักรู้ถึงสิ่งที่ขาดและเติมเต็มให้สมบูรณ์” เฉกเช่นเดียวกับ
จักรพรรดินีบูเช็คเทียนจะยิ่งทำให้เราแข็งแกร่ง และนำพาเราให้
ก้าวไปข้างหน้าทีละขั้นอย่างมั่นคง

ศิวอโยธยา

10 ปีในอดีตผ่านไปไวแค่ไหน

10 ปีข้างหน้าก็จะมาถึงเร็วเท่ากัน

คำถามคือ คุณจะปล่อยให้คลื่นชีวิตซัดจนจมหาย

และถูกทอดทิ้งเมื่อหมดประโยชน์

หรือจะไต่คลื่นนั้นเพื่อทะยานไปสู่ความรุ่งโรจน์

ด้วยพลังพิเศษชนิดหนึ่งที่ไม่มีในโลกธรรมชาติ

นั่นคือ “พลังอำนาจในการควบคุมชีวิตตนเอง”

รวมข้อคิดในการสร้างพลังขับเคลื่อนที่รักษาความสมดุลและความสามัคคี
ของทั้งระบบ ซึ่งจะผลักดันให้คุณไปสู่ทุกเป้าหมายที่ตั้งใจไว้

Part 1 ไม่กล้ากัดก็อย่าเห่า

รสชาติแห่งชีวิตในฐานะตัวละครเอก

Part 2 จะวิ่งตามกระแสจนสูญเสียตัวตนไปหรือเปล่า

การปรับระยะห่างระหว่างตัวเรากับโลกเพื่อสร้างเกราะป้องกันตัว

Part 3 ในความสัมพันธ์ การคาดหวังคือความกดดัน มารยาทคือความฉลาด

เหตุผลที่พยายามเป็น “คนดี” แล้วกลายเป็น “คนถูกเอาเปรียบ”

Part 4 ไม่ใช่ที่เราไม่มีวาสนากับคนดีๆ แต่เป็นเพราะเรายังดูคนไม่เป็น

จงใช้สายตาในการอ่านคนและความสัมพันธ์ เพื่อรักษาอำนาจในการเลือก

Part 5 หากอยากทะลวงขีดจำกัด ต้องเริ่มจากการข้ามเส้นให้ได้ก่อน

การเอาชนะสภาวะทางใจที่ขัดขวางอำนาจในการควบคุมชีวิต

Part 6 จงเป็นผู้นำ ผู้ตาม หรือไม่ก็หลีกไปซะ

แนวคิดที่สร้างแรงขับเคลื่อนให้สถานะทางสังคม

จงมุ่งมั่นว่าจะไม่ใช่ชีวิตที่มีเพียงหนึ่งเดียวนี้อย่างอ่อนแอ

เมื่อได้เริ่มแล้วต้องเดินให้สุดทาง

และใช้ชีวิตอย่างสมศักดิ์ศรีในฐานะตัวละครเอกของโลกใบนี้

หมวดจิตวิทยาพัฒนาตนเอง

ISBN 978-616-18-8371-3

9 786161 883713